

Poesies

Ausiàs March

"Als fats coman tot quant serà de mi"

Als fats coman tot quant serà de mi,
puys só estolt de ma elecció;
mon seny és mort, a qui Déu no perdó,
puys al començ de tot me derrenclí.
Ja no és temps tenir frens al voler,
malalta és ma bona voluntat,
e vaig en loch on no vull ser portat:
só descontent de tot quant pusqua fer.

Sí com al hom no li basta poder,
paralitich, quant és en peus levat,
anar al loch on vol ésser anat,
ans cau, a tort va contra son mester;
ne pren a mi que faç lo que no·m plau
y aquell voler de la rahó 's vençut:
e si·l complach mon delit és perdut,
per què sens cor faç quant de mi vejau.

Sí com als vents és donada la nau,
mentr'és debat als mariners vengut:
ladonchs la nau son camí ha tengut,
per senya tal qual ans del contrast jau;
ne pren a mi, car mon enteniment
ha gran debat ab lo voler del cors;
determenar llur debat clar no gos:
proejant lo temps, l'apetit vaig siguent.

Passà lo temps que fuy d'Amor content,
si bé tostemps sentí ses grans dolors,
mescladament dolçós amb amargors:
creya rey ser, vehent-me d'ell sirvent;
yo fuy content de sos mals sens los béns,
per bé que·l mal sens bé no pot venir,
mas yo amprench per ell més que morir.
malament viu qui 'n mal fer no té frens.

O tu, Amor, qui ton poder m'estens
axí fortment que no·t puch resistir,
hix fora mi, puys en plaer no gir
ma voluntat a fer tos manaments!

Vulles haver encontra mi ergull!
Lexa vasall qui no·t voll per senyor.
Quin moviment venç aquesta dolor,
fent-me jaquir ben fer, de qui·m despull?

Aquest meu fet bona ffi no ll'acull,
e lo present és ple de gran tristor;
aquesta ve del dan aveniror
que de present lo tinch davant mon ull.
Yo·l soferré, si ab cor molt ardit
la que yo am per mi passa lo mal,
sens penedir: qui·s penit grat no val;
ladonchs la mort no·m serà sens delit.

Lir entre carts, gran és lo meu delit
mentre no pens lo que poríeu fer;
tot act'és prop de lla on és poder,
i al voler governa l'apetit.